

цих випадках поліцейський повинен бути готовим беззастережно, його навички при підготовці мають бути доведені до автоматизму.

Список бібліографічних посилань

1. Глинкин М. А. Милиция и беспредел. М. : Центрполиграф, 2010. 443 с.
2. О полицейских силах США // Борьба с преступностью за рубежом. 2015. Вып. 11. С. 21.
3. Інтернаціональна поліцейська асоціація. *Іменем Закону*. 1994. № 35.
4. Колонтаевская И. Ф. Изучение, обобщение и использование зарубежного опыта профессиональной подготовки специалистов в высших и средних специальных учебных заведениях МВД России. М. : Инфра-М, 2015. 184 с.
5. Волошенко О. В., Проневич О. С. Значення порівняльно-правових досліджень для підвищення професіоналізму персоналу ОВС. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2004. Вип. 28. С. 345–351. URL: <http://old.visnyk.univd.edu.ua/?controller=service&action=download&download=30971> (дата звернення: 09.11.2019).
6. Ануфрієв М. І., Бандурка О. М., Яриш О. Н. Вищий заклад освіти МВС України : наук.-практ. посіб. Харків : Вид-во Ун-ту внутр. справ, 1999. 369 с.

Одержано 12.11.2019

УДК 340.15(477)

Галина Олегівна ПРОХОРЧЕНКО,

кандидат технічних наук,

доцент кафедри управління експлуатаційною роботою

Українського державного університету

залізничного транспорту (м. Харків)

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ РОБІТНИЧО-СЕЛЯНСЬКОЇ ЗАЛІЗНИЧНОЇ МІЛІЦІЇ УКРАЇНИ У 20-Х РОКАХ ХХ СТОРІЧЧЯ

29 червня 1919 р. Постановою Ради Народних Комісарів була організована залізнична міліція УСРР, яка перебувала у віданні НКВС і будувалася за лінійним принципом. Залізнична міліція створювалася з урахуванням структури шляхів. При Управлінні кожної залізниці організовувалося Управління залізничної міліції, а на лінії – районні і дільничні установи міліції.

Згідно з § 7, 8 Постанови, залізничну радянську робітничо-селянську міліцію на кожній дорозі складали: завідуючий управлінням залізничної міліції та інструктори, начальники районів і дільниць, старші міліціонери та міліціонери. При завідуючих управліннями, начальниках районів залізничної міліції створювалася канцелярія з відповідним штатом службовців [1, с. 226].

30 березня 1920 р. Постановою Народного комісаріату внутрішніх справ, з метою керівництва усіма видами міліції в Україні, а саме: загальною, залізничною, річковою, морською та карним розшуком, при НКВС було затверджено Головне управління радянської робітничо-селянської міліції (Головміліція). Штат Головміліції складався з 8 відділів, загальною чисельністю 87 посад. Штат всієї міліції (загальна, залізнична, річкова, морська) налічував 45 тис. одиниць [1, с. 237].

Структура відділу залізничної міліції Головного управління складалася з п'яти лінійних управлінь: Південно-Західного, Південного, Одеського, Катеринославського, Донецького, а також районних і дільничних управлінь [2].

Лінійне управління складалося з адміністративного відділу, відділу карного розшуку та підвідділу постачання. Однак кожен підрозділ мав свою структуру і штатний розклад. І тільки дільничне управління мало у своєму штаті посади начальника дільниці, його помічника і трьох діловодів.

Штати кожного лінійного, районного та дільничного управління затверджувалися начальником Головного управління та начальником відділу залізничної міліції.

Лінійне управління Південно-Західної залізниці формувалося по 10 районах: Київський, Одеський, Жмеринський, Фастівський, Козятинський, Бирзульський, Уманський, Коростенський, Знаменський, Бобринський. На 24 квітня 1920 р. у штаті управління залізничної міліції та кримінально-розшукових відділах налічувався 3331 співробітник, серед них 2975 рядових міліціонерів і 356 осіб, що належали до командного складу і карного розшуку.

Наприклад, лише в Одеському районному управлінні було 588 молодших міліціонерів, 20 старших міліціонерів, 3 помічники начальника району, 4 начальники дільниць, 6 помічників начальників дільниць, 3 діловоди, 5 агентів кримінального розшуку та 11 конторників.

Залізнична міліція Південної залізниці формувалася по семи районах. Білгородський район мав 3 дільниці й 109 міліціонерів, Люботинський – 2 дільниці й 51 міліціонера, Харківський – 3 дільниці й 695 міліціонерів, Полтавський – 2 дільниці й 81 міліціонера,

Кременчуцький – 3 дільниці й 120 міліціонерів, Конотопський – 4 дільниці й 260 міліціонерів, Київський – 3 дільниці й 85 міліціонерів.

Донецьке лінійне управління складалося з шести районів: Готнянського, Основ'янського, Лиманського, Дебальцівського і Попаснянського. Штат управління складав 1351 співробітник, з них: 49 – командний склад, 124 канцелярських службовці, 76 старших міліціонерів, 1054 молодших міліціонери, 47 агентів карного розшуку.

12 липня 1920 р. у зв'язку з реальною небезпекою окупації України інтервентами Реввійськрада Південно-Західного фронту видала наказ № 1272 «Про ліквідацію всіх управлінь залізничної міліції в межах фронту». У зв'язку з цим до 15 серпня 1920 р. на кожному лінійному управлінні створювалися ліквідаційні комісії, до складу яких обов'язково входили представники робітничо-селянської інспекції. Весь архів залізничної міліції начальник лінійного управління передавав до Головного управління, а поточні справи, дислокаційні оперативні дані – начальнику оборони доріг. У свою чергу начальники районної міліції передавали всі необхідні документи батальйонам залізничної міліції, що формувалися. Усі співробітники залізничної міліції вливалися у новостворені бойові одиниці – окремі стрілецькі батальйони залізничної міліції, що мали свою структуру і штатний розклад. Сформовані частини у стройовому й господарському відношенні підпорядковувалися комбригу ВОХР, а в оперативному – начальнику оборони відповідних доріг.

Влітку 1920 р. на залізницях вводився новий інститут військово-адміністративного управління – особливо уповноважені Ради робітничої та селянської оборони, які мали надзвичайні права.

З метою встановлення охорони порядку на залізничних і водних шляхах Постановою республіканського уряду від 5 червня 1921 р. «Про залізничну і водну міліцію» в УССР була створена залізнична міліція.

Головною причиною реорганізації міліції в руслі військового будівництва стало те, що попередні структури, створені в період «боротьби з контрреволюцією», були перенесені зі старого бюрократичного апарату з усіма його особливостями. Скажімо, такі елементи правоохоронного механізму як управління (всіх рівнів) залізничної і водної міліції виявилися малоефективними, інертними, неініціативними [3].

Насамкінець, необхідно зазначити, що організаційна структура правоохоронних органів у цей період видозмінювалась досить часто. Це пояснювалося як реалізацією керівництвом НКВС загальнодержавної концепції режиму економії, спрощення й здешевлення

державного апарату, так і інтенсивним пошуком нових, більш ефективних організаційних форм.

Список бібліографічних посилань

1. Історія міліції України у документах і матеріалах : у 3 т. / за ред. П. П. Михайленка, Я. Ю. Кондратьєва. Київ : Генеза, 1997. Т. 1 : 1917–1925. 499 с.

2. Шевченко А. Є. Проблеми становлення залізничної та водної міліції України в перші роки радянської влади. *Вісник Запорізького юридичного інституту*. 2005. № 1. С. 270–275.

3. Шевченко А. Є. Організаційно-правові аспекти становлення та адміністративної діяльності спеціальних підрозділів НКВС України на транспорті у кінці 20-х – середині 40-х рр. ХХ ст. / Нац. акад. наук України, Ін-т історії України, Донецьк. юрид. ін-т МВС при Донецьк. нац. ун-ті. Київ, 2005. 468 с.

Одержано 08.11.2019

УДК [324:342.53(477)«2019»]:004.77

Михайло Вадимович РАДІО,

*аспірант кафедри соціально-гуманітарних дисциплін
та іноземних мов Європейського університету (м. Київ)*

СТОРІНКИ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ У FACEBOOK У ХОДІ ВИБОРЧОЇ КАМПАНІЇ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ 2019 Р.

Про важливість соціальних медіа в політичному житті України (разом з іншими факторами) наявність у них сторінок депутатів різних рівнів, Президента, органів законодавчої, виконавчої та судової гілок влади нашої держави. А у 2017 р. створено облікові записи Центральної виборчої комісії в соціальних мережах Facebook та Twitter [6]. Дострокові парламентські вибори активізували агітаційну роботу у соціальних медіа, включно з використанням сторінок політичних партій (аналізуються ті, які набрали 5 % і більше голосів 21 липня 2019 р.). Згідно результатів щорічного опитування «Ставлення населення до ЗМІ та споживання різних типів медіа у 2019 р.», Facebook залишається найбільш популярним серед соціальних медіа у використанні українцями (включно як джерело новин). І його частка продовжує збільшуватись [4]. Тому проаналізовано сторінки у Facebook політичних партій: «Слуга народу» [7], «Опозиційна платформа – За життя» [5], ВО «Батьківщина» [1], «Європейська Солідарність» [3], «Голос» [2].